

[Alfred Jensen.]

man bør gå ind for den, at man ikke har ret til at sige nej. Det ligger i sagens natur, at det har man, for hvis dette ikke var rigtigt, fik vi jo ikke forslaget til afstemning her. Alene det, at forslaget sættes til behandling her, indebærer, at vi har lov til at afvise det. Jeg er fuldstændig klar over, at et nej her kan betyde vanskeligheder for regeringen og vel også kan stille spørgsmålet om vort medlemskab indenfor Atlantpagten i fare. Jeg ser ikke nogen ulykke heri. Jeg har den opfattelse, som deles af hundrede tusinder danske borgere, at vi hellere må sige nej nu end på et senere tidspunkt.

Jeg har sporet en vis tilbøjelighed til at betragte dette forslag som noget underordnet, der vel har interesse og vil få betydning, men som alligevel ikke kan måle sig i omfang og dermed også i konsekvenser med Atlantpagten. Det er jo ingenlunde rigtigt. Denne sag er vigtigere, og det fremhæves bl. a. af det radikale parti i dets mindretalsbetænkning, at det er en meget vigtig sag. Der henvises til, at finansministeren har betegnet disse beslutninger som værende af større rækkevidde end selve Atlantpagten. Ja, men det siger jo egentlig, at man har endnu større pligt til at overveje, om ikke det danske folk bør have mulighed for at komme til at afgøre, om vi skal tilslutte os denne Bruxellesbeslutning eller ej. Når der var — og det er jo tilfældet — tre partier, de radikale, retsforbundet og kommunisterne, der ved Atlantpagtens behandling stemte for, at den skulle ud til folkeafstemning, inden vi endelig tiltrådte den, burde det jo i dag ikke være os kommunister alene, som foreslog en folkeafstemning, men så burde også de to andre partier og repræsentanter for andre partier derudover gå ind for en sådan folkeafstemning.

Der kan føjes endnu et argument til for en folkeafstemning. Jeg tænker her på udenrigsministerens udtalelse om, at han ønskede større offentlighed i udenrigspolitiske spørgsmål, end vi har kendt hidtil. Her er jo en passende lejlighed til at give folket, at give alle dem, der har interesse derfor, en mulighed for at få kendskab til, hvad vi behandler herinde på rigsdagen, og hvilke konsekvenser en sådan beslutning vil få. Den omstændighed, at man hverken lod første eller anden behandling af dette forslag til beslutning komme ud gennem radioen til lytterne, taler yderligere for, at man burde bringe denne debat og det materiale, der kan fremskaffes i den, ud til vælgerne, ud til det danske folk, så de kan få mulighed for at tage stilling dertil.

Jeg ved meget vel, at der er folk i denne sal, som vil hævde, at det er overflødigt, for nu har vi jo diskuteret denne sag, og bladene har refereret den i vidt omfang. Dertil kan der knyttes adskillige bemærkninger, men selvom man ville gå ind på den tankegang, at bladene har bragt så fyldestgørende referater, som det er muligt, betyder det ikke, at hermed har man draget al den argumentation, alle de forhold frem, der har betydning ved bedømmelse af Danmarks udenrigspolitik og ved bedømmelse af, om det er nødvendigt at træffe en beslutning som den foreliggende. Det er givet, at hvis man går ud til folket og spørger om dets mening om denne sag, ville hvert eneste parti og hver eneste rigsdagsmand være nødt til at skaffe sig et mere fyldestgørende materiale end det, der i dag står til rigsdagens og dermed også til offentlighedens rådighed ved bedømmelse af dette forslag. Alene af den grund burde man sende forslaget ud til folkeafstemning for at sikre, at alle problemer virkelig bliver belyst på en sådan måde, at man kan sige: nu er alt det materiale, der kan bringes frem om denne sag, bragt frem for offentligheden.

Jeg skal anbefale, at man stemmer for vort forslag. Jeg har forgæves set efter i betænkningen, om der ikke var nogen, der var gået ind på en problemstilling som den, jeg gjorde gældende ved første behandling. Det, det drejer sig om i dag, er ikke at spænde situationen yderligere, men det er at nå frem til en forståelse, en sikkerhed for, at der ikke kommer krig. Jeg har vel hørt både ved tidligere lejligheder og også i dag af den ærede ordfører for udvalget, at det, man ønskede, var at sikre, at der ikke blev krig. Jeg skal ikke gentage spørgsmålet om konsekvenserne af oprustning og kaprustning, det vil jeg overlade til andre; jeg vil blot gøre opmærksom på, at det jo ikke alene drejer sig om at forhindre en krig — det er naturligvis det vigtigste —, men det drejer sig også om at hindre, at man lægger oprustningens store, tunge og ødelæggende byrder på verdensbefolkningen. Det er også et af problemerne, og det er det, vi har talt for fra denne talerstol. Det er man gået fuldkommen udenom i betænkningen, og det gik det ærede medlem, der var ordfører for udvalget, også udenom her fra denne talerstol. Han talte på en sådan måde, som om der kun fandtes een mulighed for at undgå krig, nemlig oprustning.

Denne problemstilling går mit parti ikke ind for. Denne problemstilling går flertallet af det danske folk ikke ind for. Vi vil have lov til at tro, ja, vi ved, der er en mulighed